

Arrest

nr. 230 280 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoeker internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling

die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beklaagt zich dat er geen mogelijkheid was om de procedure van gezinshereniging toe te passen en dat er in Griekenland geen werk is. Verzoeker gaat er hierbij evenwel aan voorbij dat hij reeds drie maanden na het verkrijgen van een verblijfsvergunning besloten heeft Griekenland te verlaten. Het is dan ook niet redelijk om te stellen dat verzoeker geen werk zou kunnen vinden in Griekenland als hij zichzelf slechts enkele maanden heeft toegestaan om resultaat te behalen. Bovendien dient nog te worden gewezen op verzoekers verklaring waarbij hij liet optekenen een vriend te hebben die erin geslaagd was een arbeidscontract te pakken te krijgen waarna hij ook de procedure van gezinshereniging kon toepassen (notities persoonlijk onderhoud 6 juni 2019, p. 3-4).

Verzoeker haalt verder aan dat er in Griekenland geen efficiënt systeem van gezondheidszorg bestaat en verwijst naar zijn persoonlijke medische problemen, waarbij hij hier in België in behandeling is voor hepatitis B. Verzoeker herhaalt dat hij in Griekenland niet in aanmerking was gekomen voor een dergelijke behandeling omdat men eerst over een identiteitskaart of over een verblijfsvergunning moet beschikken, over een mutualiteitskaart en over werk. Dat verzoeker voor een behandeling voor hepatitis B nog verdere stappen dient te ondernemen op administratief vlak, kan niet in aanmerking genomen worden om te besluiten dat dit een situatie van vervolging dan wel van ernstige schade uitmaakt. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, heeft verzoeker evenwel drie maanden nadat hij zijn verblijfsvergunning bekwam Griekenland reeds verlaten. Hierdoor heeft hij slechts heel weinig tijd gehad om het nodige in orde te brengen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg voor zijn medische problemen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij zijn aankomst in Griekenland gedurende twee maanden is vastgehouden in een gesloten centrum, maar nadien gedurende zijn ganse verblijf in Griekenland in verlaten huizen in Athene heeft gewoond. De Raad benadrukt dat, ofschoon begrip kan worden opgebracht voor de omstandigheden waarin asielzoekers kunnen terecht komen, verzoeker in casu over de vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland. Aan deze vluchtelingenstatus is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. De Raad herneemt dat verzoeker evenwel drie maanden nadat hij zijn verblijfsvergunning bekwam, Griekenland reeds verlaten heeft. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om na het bekomen van deze vergunning alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of

burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, voert verzoekende partij aan dat zij ernstig ziek is en uit het medisch attest blijkt dat zij lijdt aan hepatitis b en er geen adequate gezondheidszorg is in Griekenland. Verzoekende partij vervolgt dat zij concreet verklaarde dat zij in verlaten huizen moest slapen en de politie haar daar heeft weggejaagd, wat het CGVS blijkbaar normaal vindt. Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS soms zeer lichtzinnig beslist over de verklaringen omtrent de slechte omstandigheden en veiligheidssituatie in Griekenland. Zij stelt vast dat de bestreden beslissingen steeds korter worden en de motiveringen stereotiep zijn en geen rekening meer wordt gehouden met de eigen merites. Verzoekende partij benadrukt dat haar twee jaar durende verblijf in Griekenland afschuwelijk was en dat zij nu net was gevlucht uit Gaza om in Europa veiligheid te vinden.

Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS soms zeer lichtzinnig beslist over de verklaringen omtrent de slechte omstandigheden en veiligheidssituatie in Griekenland, en dat geen rekening meer wordt gehouden met de eigen merites. De Raad merkt op dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal haar situatie in Griekenland individueel heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekende partij elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich niet meer zou kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming wegens het eventueel bestaan in Griekenland van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Met betrekking tot verzoekende partij haar medische problematiek, wijst de Raad dienaangaande naar de vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal: *"U haalde verder aan dat er in Griekenland geen efficiënt systeem van gezondheidszorg bestaat. U verwees naar uw persoonlijke medische problemen, waarbij u hier in België in behandeling bent voor hepatitis B. U liet optekenen dat u in*

Griekenland niet in aanmerking was gekomen voor een dergelijke behandeling omdat men eerst over een identiteitskaart of over een verblijfsvergunning moet beschikken. U werd er vervolgens op gewezen dat u vanaf 2018 wel degelijk over een verblijfsvergunning beschikte. U antwoordde hierop dat men voor medische zorgen in Griekenland daarnaast nog moet beschikken over een zogenaamde mutualiteitskaart en ook dat men eerst over werk moet beschikken om deze kaart te bekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 23 en 24). Wat er ook van zij, feit is dat u vanaf augustus 2018 over een verblijfsvergunning beschikte in Griekenland, waardoor u in beginsel in aanmerking komt voor allerhande voordelen, onder andere de toegang tot medische zorgen. Dat u hiervoor nog verdere stappen dient te ondernemen op administratief vlak doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, heeft u evenwel drie maanden nadat u uw verblijfsvergunning bekam Griekenland reeds verlaten. Hierdoor heeft u slechts heel weinig tijd gehad om het nodige in orde te brengen.

(...)

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens en die van uw familie. De door u voorgelegde foto's werden hierboven reeds besproken. De medische attesten die u voorlegde over uzelf bevestigen dat u lijdt aan Hepatitis B. U krijgt hiervoor behandeling in België. Tot slot legde u nog een medisch attest voor dat bevestigt dat u enkele letsels heeft opgelopen. U verklaarde hierover dat u dit in Gaza heeft opgelopen. U voegde er ook aan toe dat deze letsels niet zo erg zijn in vergelijking met de medische problematiek van uw echtgenote (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 5 en 10). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw persoonlijke problemen in Gaza reeds zijn beoordeeld door de Griekse asielinstanties, waarna men u het beschermingsstatuut van vluchteling heeft toegekend."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in België voor haar medische problemen verzorging krijgt zoals blijkt uit de medische attesten uit het administratief dossier en gevoegd aan haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting. Uit deze medische attesten blijkt echter niet dat verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Voorts heeft verzoekende partij geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat zij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.

Waar verzoekende partij stelt dat er geen adequate gezondheidszorg is in Griekenland, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Wat de beoordeling van de medische problemen van verzoekende partij *an sich* betreft, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij vervolgt dat zij concreet verklaarde dat zij in verlaten huizen moest slapen en de politie haar daar heeft weggejaagd, wat het CGVS blijkbaar normaal vindt, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij zijn aankomst in Griekenland gedurende twee maanden is vastgehouden in een gesloten centrum, maar nadien gedurende zijn ganse verblijf in Griekenland in verlaten huizen in Athene heeft gewoond. De Raad benadrukt dat, ofschoon begrip kan worden opgebracht voor de omstandigheden waarin asielzoekers kunnen terechtkomen, verzoeker in casu over de vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland. Aan deze vluchtelingenstatus is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. De Raad herneemt dat verzoeker evenwel drie maanden nadat hij zijn verblijfsvergunning bekam, Griekenland reeds verlaten heeft. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om na het bekomen van deze vergunning alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie terecht zal komen."

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat de bestreden beslissingen steeds korter worden, de motiveringen stereotiep zijn, dat haar twee jaar durende verblijf in Griekenland afschuwelijk was, en dat zij nu net was gevlucht uit Gaza om in Europa veiligheid te vinden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS